

sega järele mõttelnud, wōtis ta nōuufs, nende sahe kassiguga home homiku würsti juure minna, ja oma fogu juhtumist temale üles rääkida, ta lootis seda tõestе, et würst temale, selle imeteo poolest, seda nuhtlust saab andels andma ja veel ehk pealegi üht pisufest singitust tegema. Seepäraast aias ta need kass koffu ühendud, mis faa nōnda samuti koffu jäävad, kaasa toodud fotti, ja läks teisel homikul nendega würsti juure.

Kui talupoeg senna oli jōudnud ja wahi majast mõõda lossi peale tahtis minna, pidas teda wahi ohwitseer nende füsimistega tagasi: „Mis t'al würsti juures tegemist on, ja mis seal fotti sees on?”

Talupoeg: „Siin selle fotti sees on üks imetegu, mo auulik herra, seda taham ma eneeste armuliku maa-walitsejale näha wiia.”

Ohwitseer: „Kuule talupoeg! Mis imetegu see siis on, ma taham ja pean seda teada saama!”

Talupoeg: „Auulik ohwitseeri herra, see ei lähe mite korda, mo armulik maa-walitseja peab seda ašja ometi enne näha saama kui teie.”

Ohwitseer: „Noh, olgu peale, kuule talupoeg! Siis ei lase aga kaa mina sind mite ülesse minna.”

Talupoeg: „Ma finnitan seda teile herra, ma ei wōi seda mite teha, ehk ma seda tūl hea meelega teile tahafsin näidata; kui ma seda teefsin, siis oleks see minu õnnetus.”

Ohwitseer: „Noh, t.... päraast, ütle mulle siis ometi mis ja kuda moodi see aši foos seisab?”

Talupoeg: „Just seefama foos olemine on jo see imetegu selle ašja juures, mo auulik herra. Seepäraast, herra, laske mind minna, ma saan seda kaa ise päraast”....

Ohwitseer: „Kuule, üks aši veel enne! Kui sul üks seesugune suur imetegu würstile wiia on, siis saad ja faa wistite üht head singitust selle eest. Luba mulle nüüd fest ašjast, mis sa enesele saad, pool jagu, ja nii kohे wōid sa ilma mingisuguse keelduseta ülesse minna. Aga sa pead seda päraast kohtlikult jagama, muidu”....

Talupoeg (järele mõtteldes): „Noh, olgu minugi poolst!”

Hädaste oli ta agu ülesse jōudnud ja tussuwa südamega üht ust katunud lahti teha, kui jälle tema selja taga üks kare heal kuulda oli: „Talupoeg, pea finni! Kus sa surjus lähed oma fotiga? Talupoial ei olnud muud nōuu, kui pidi jälle oma soowimist würsti juure saada kaa sellele üles tunnistama ja lisas veel viimaks senna juure: ta soowida just üksnes seepäraast würsti juure minna, et tahta temale üht imetegu näha wiia.

„Noh, hea tūl! See peab kaa sündima! Aga siissi, kes würsti juure soewib saada, see peab enne